

Fimmtudaginn 17. nóvember 1994.

Nr. 417/1992.

**Þorsteinn Fr. Sigurðsson og
Benedikta Haukdal**

(Jón Magnússon hrl.)

gegn

J. Hinrikssyni hf.

(Kristján Stefánsson hrl.)

Fasteignakaup. Galli. Skaðabætur.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Garðar Gíslason og Gunnlaugur Claessen og Friðgeir Björnsson dómstjóri.

Áfrýjendur skutu máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 17. nóvember 1992. Þeir krefjast sýknu af öllum kröfum stefnda vegna gagnkröfu sinnar til skuldajafnaðar, að fjárhæð 1.348.822 krónur, ásamt ársvöxtum frá 3. maí 1991 til þingfestingardags gagnstefnu 27. maí 1992, en með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags og sjálfstæðs dóms um afganginn. Loks krefjast þeir málskostnaðar úr hendi stefnda í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar úr hendi áfrýjenda fyrir Hæstarétti.

Ágreiningur málsaðila lýtur aðallega að því, um hvað rætt hafi verið og samið, er samningur þeirra var gerður með svofelldu ákvæði „Seljandi skuldbindur sig til að lagfæra þakleka.“

Af skýrslum aðila um samningsgerðina verður að telja í ljós leitt, að umboðsmaður seljanda hafi lýst þeirri aðferð, sem seljandi myndi nota til viðgerðarinnar, þ. e. að mála yfir þakið með sérstakri álmálningu, jafnframt, að kaupandi hafi mátt treysta því, að seljandi lagfærði þann þakleka, sem vitað var um á samningstíma, á þann hátt, að þakið læki ekki a. m. k. næstu 2-3 árin. Í ljós er leitt, að viðgerð stefnda í október 1990 var í raun árangurslaus, og bar stefnda því að gera frekari lagfæringar samkvæmt samningi aðila og ljúka þeim eigi síðar en á afsalsdegi, 3. maí 1991. Það gerði stefndi ekki, og var áfrýjendum við svo búið rétt að fá dómkvadda menn til þess að meta, hvað þyrfti að gera til þess að lagfæra þakleka hússins og hvað það kostaði.

Eins og í héraðsdómi greinir, var matinu lokið í maí 1992, og eru matsfjárhæðir á verðlagi í apríl það ár. Niðurstaða matsmanna var eindregið á þá leið, að aðferð sú, er stefndi hugðist viðhafa til þess að lagfæra þaklekann, gæti ekki borið árangur. Þess vegna verði ekki hjá því komist að fjarlægja allt uretan-fraudið af þaki aðalhúss og bílskúrs og leggja þess í stað nýtt þakefni, annaðhvort úr þar til gerðum þakpappa eða dúk. Stefndi hefur hvorki hnekkmat þessu né bent á aðra ódýrari aðferð.

Vegna áskilnaðarins um lagfæringu þaklekans í samningi aðila og aðgerðarleysis stefnda þar að lútandi verður að telja, að vanefnd stefnda hafi verið ljós á afsalsdegi, 3. maí 1991. Ber stefnda að bæta áfrýjendum fébótum kostnað vegna nauðsynlegra lagfæringa á þaki.

Ekki var vitað um þakleka í bílskúr við samningsgerð. Miðað við leka þann, sem þá var vitað um, stærð þaksins á aðalhúsinu og nauðsynlegar lagfæringar innan húss, teljast bætur til áfrýjenda hæfilega metnar 980.000 krónur miðað við verðlag á afsalsdegi. Ber að draga þessa fjárhæð frá greiðslu þeirri, er áfrýjendur áttu að inna af hendi 3. maí 1991, sem var 1.109.458 krónur. Verður áfrýjendum því gert að greiða stefnda mismuninn, 129.458 krónur, með vöxtum eins og krafist er og í dómsorði greinir.

Eftir þessum úrslitum er rétt, að stefndi greiði áfrýjendum 300.000 krónur samtals í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti. Hefur þá ekki verið tekið tillit til virðisaukaskatts.

D ó m s o r ð:

Áfrýjendur, Þorsteinn Fr. Sigurðsson og Benedikta Haukdal, greiði stefnda, J. Hinrikssyni hf., 129.458 krónur með 23% ársvöxtum frá 3. maí 1991 til 1. júlí sama ár, 27% frá þeim degi til 1. september sama ár, 30% frá þeim degi til 1. nóvember sama ár, 27% frá þeim degi til 1. desember sama ár, 25% frá þeim degi til 14. janúar 1992, en með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags. Heimilt er að höfuðstólsfæra vexti, í fyrsta sinn 3. maí 1992.

Stefndi greiði áfrýjendum 300.000 krónur samtals í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjaness 30. september 1992.

Mál þetta, sem dómtekið var að loknum munnlegum málflutningi 17. september sl., er höfðað hér fyrir þinginu í aðalsök með stefnu, birtri 27. desember 1991, af J. Hinrikssyni hf., kt. 430470-0199, Súðarvogi 4, Reykjavík, á hendur Þorsteini Fr. Sigurðssyni hagfræðingi, kt. 220752-3059, og Benediktu Haukdal, kt. 140457-5829, báðum til heimilis að Sunnuflöt 26, Garðakaupstað.

Dómkröfur aðalstefnanda eru þær, að stefndu verði in solidum dæmd til greiðslu 1.109.458 króna með [nánar tilgreindum vöxtum svo og málskostnað].

Stefndu gera þá kröfu í aðalsök, að þau verði sýknuð af kröfu stefnanda og tildæmdur málskostnaður úr hendi hans [...].

Endanlegar dómkröfur gagnstefnanda, Þorsteins og Benediktu, í gagnsök eru þær, að gagnstefndi verði dæmdur til að greiða þeim 1.348.822 kr. ásamt [nánar tilgreindum vöxtum svo og málskostnað].

Þess er krafist, að dómkröfur í gagnsök verði notaðar til skuldajafnaðar við kröfur stefnanda í aðalsök, að svo miklu leyti sem til þarf.

Gagnstefndi krefst aðallega sýknu af kröfum gagnstefnanda í gagnsök, en til vara, að dómkröfur verði stórlega lækkaðar, í 160.000 kr. Þá er krafist málskostnaðar úr hendi gagnstefnanda í gagnsök og að málskostnaður taki mið af gjaldskrá Lögmannafélags Íslands og beri dráttarvexti skv. ákvæðum vaxtalaga nr. 25/1987 og að vextir leggist við höfuðstól á 12 mánaða fresti. Virðisaukaskatts er krafist á málskostnað.

Aðalsök og gagnsök voru sameinaðar í þinghaldi 27. maí sl. og málið sótt og varið sem eitt og sama mál.

I.

Málavextir eru þeir, að með kautilboði, dags. 14. maí 1990, tókust kaup með aðilum máls þessa um fasteignina Sunnuflöt 26 í Garðakaupstað. Stefnandi, J. Hinriksson hf., var seljandi, en stefndu, Þorsteinn og Benedikta, kaupendur.

Kaupsamningur var gerður 10. júlí 1990, en stefndu tóku við afnotum eignarinnar um miðjan júní 1990. Í kaupsamningi er svofellt ákvæði: „Seljandi skuldbindur sig til að lagfæra þakleka.“

Þá er kom að síðustu útborgunargreiðslu 3. maí 1991, 1.109.458 krónum, tilkynntu stefndu, að þau myndu ekki greiða, fyrr en gert hefði verið við þakleka.

Að öðru leyti kveður Jósafat Hinriksson, forsvarsmaður stefnanda, málavexti þá, að hann hafi eignast húsið og átt í hálf tít ár, en aldrei búið þar.

Sonur hans, Atli, hafi átt húsið áður um fimm ára skeið og búið í því. Atli hafi sýnt stefndu húsið.

Það hafi ekki verið leyndarmál, að þakið lak. Það hafi verið augljóst bæði í stofu, en sérstaklega í eldhúsi. Fasteignasaliinn hafi ráðlagt að mála ekki yfir lekastaði, til þess að þeir sæjust, og hafi eftir því verið farið. Samkvæmt ákvæði í kaupsamningi hafi hann og starfsmenn hans lagfært þakið með því að mála það, og hafi ekki verið kvartað um leka fyrr en um vorið, er greiða átti lokagreiðslu.

Stefndi Þorsteinn kom fyrir dóm og skýrði svo frá, að er hann skoðaði húsið, hefði verið búið að mála stofu og borðstofu. Hann hefði ekki farið upp á þak til að skoða. Húsið hefði verið hálftómt og ekki merki um leka nema í eldhúsi. Við skoðun hefði hann séð bletti í marmara á gólfi í borðstofu og spurt Atla Jósafatsson, er sýndi honum húsið, hvort þakið læk. Atli hefði þá skýrt svo frá, að fyrir u. þ. b. fimm árum, er hann keypti eignina, hefði hann sett svokallað uretan-frauð á þakið, sem væri flatt, og málað yfir með sérstakri málningu, sem hrindi frá sér vatni. Framleiðandi ráðlegði að mála á 2-3 ára fresti, en hann hefði trassað það, og því hefði farið að leka. Hið eina, sem þyrfti að gera, væri að mála eina yfirferð.

Stefndi kveðst hafa vitað, að flöt þök væru oft til vandræða. Tengdafaðir sinn byggði í nágrenninu, og væri þakið flatt hjá honum. Það þak væri alltaf að leka, og virtist erfitt að komast fyrir vandann. Hann hefði því haft ótrú á flötum þökum og haft á orði við kaupsamningsgerð, að hann myndi einhvern tíma breyta þakinu, en hefði ekki efni á því næstu ár. Hann hefði jafnframt látið þess getið við kaupsamningsgerð, að hann ætlaðist til, að sú viðgerð, sem stefnandi ætlaði að láta gera á þakinu, myndi duga næstu ár, a. m. k. 5 – 10 ár. Þess vegna hefði ákvæðið um, að seljandi lagaði þakleka, verið sett inn í kaupsamning. Um haustið hefði farið að leka, sérstaklega í eldhúsi, og klæðning í eldhúsi hrunið niður. Stefnandi hefði látið mála þakið í október, og í desember hefði hann orðið var við leka á ný. Hann hefði kvartað annað veifið við Jósafat Hinriksson, en þó aðallega við fasteignasöluna. Hann hefði kvartað við Jósafat, er klæðning í eldhúslofti hrundi, og boðið honum að skoða, en hann ekki þegið. Aðilar hefðu gert með sér nýjan kaupsamning 18. janúar 1991 og kaupverð þar verið hækkað um 200.000 kr. vegna umsóknar um útgáfu húsbrefa. Í þeim kaupsamningi hefði ákvæðið um þakleka staðið áfram.

Þegar ljóst var orðið, að viðgerð stefnanda hefði mistekist, hefði hann ákveðið að greiða síðustu greiðslu skv. kaupsamningi inn á bankabók til að sýna fram á greiðslugetu sína.

Jón Guðmundsson fasteignasali kom fyrir dóm og kvaðst ekki hafa verið

viðstaddur samningsgerð, en hann hefði skoðað húsið og séð lekamerki í eldhúsi og borðstofu. Hann hefði reynt að miðla málum og taldi víst, að kvörtunum hefði verið komið til stefnanda. Einu sinni hefði hann farið upp á þak með aðilum, en mundi ekki, hvenær það var, minnti helst, að það hefði verið seint á útborgunartíma.

Stefndi kveðst hafa leitað til Rannsóknastofnunar byggingariðnaðarins, og hafi Alan Mitchison skilað eftirfarandi álit 7. maí 1991:

„Að beiðni Þorsteins Sigurðssonar fór undirritaður starfsmaður Rannsóknastofnunar byggingariðnaðarins og skoðaði Sunnuflöt 26 í Garðabæ 30. apríl 1991.

Sunnuflöt 26 er einbýlishús á einni hæð með flötu þaki. Við skoðun kom eftirfarandi í ljós:

Ummerki um leka sjáist víða inni í húsinu.

Uretan-frauð hefur verið sett ofan á upprunalega þakefnið og síðan mál- að yfir með silfurlituðu efni. Ekki var unnt að ákvarða nánar hvaða efni það er.

Sprungur eru í uretan-frauðinu, og málningin er að flagna af. Vatn liggur í pollum á þakinu, vegna þess að niðurföll standa sums staðar of hátt.

Frágangi þakefnis er ábótavant.

Reynsla Rannsóknastofnunar byggingariðnaðarins af þessari útfærslu á flötum þökum er ekki góð og ekki ástæða til þess að mæla með notkun hennar hér á landi.“

Matsmenn voru dómkvaddir 20. mars 1992 og skiluðu mati í maí 1992. Þar segir m. a., að þak aðalhúss sé flatt timburþak, en þó með dálitlum vatnshalla til norðurs. Bílskúr sé aftur á móti með steypu þaki.

Matsmenn segja, að þak aðalhúss hafi upphaflega verið pappaklætt, en síðar, væntanlega þegar pappinn fór að gefa sig, hafi sú leið verið valin til úrbóta að setja 2 – 4 cm þykkt uretan-frauð yfir upprunalegt þakefni. Frauðið hefur síðan verið málað með silfurlituðu málningarefni til þess að verja það fyrir vatni og vindum. Frauðið var afar óslétt og talsvert um sprungur í efninu og málning farin að flagna af. Við nánari skoðun kom í ljós, að málningarefnið var farið að gefa sig og bleyta komin í frauðið þar undir.

Niðurstaða matsmanna er sú, að hvers konar viðgerð með frauði og yfirmálun þakefnis, sem fyrir er, sé vonlaust verk. Þess vegna verði ekki hjá því komist að fjarlægja allt uretan-frauðið af þaki aðalhúss og bílskúrs og leggja þess í stað nýtt þakefni, annaðhvort úr þar til gerðum þakpappa eða dúk.

Fyrir dómi skýrðu matsmennirnir Atli Ólafsson byggingafræðingur og Magnús Guðjónsson byggingameistari svo frá, að tillaga þeirra væri aðeins

naðsýnleg lagfæring í samræmi við það, sem upphaflega var á þakinu. Uretan-frauð væri aðallega einangrunarefni, en hefði reynst illa sem þak-efni. Framleiðandi ætlaðist til, að málað væri yfir það á tveggja ára fresti með sérstakri málningu, en það væri miðað við veðráttu í mildara loftslagi en hér. Strax og málning gæfi sig, færi vatn ofan í uretanið, og það blotnaði eins og svampur.

Báðir matsmenn og vitnið Alan Mitchison, verkfræðingur hjá Rann-sóknastofnun byggingariðnaðarins, töldu vonlaust að gera við þakið með því að gera við uretan-frauðið, þar sem það væri blautt. Slík viðgerð með yfirmálun myndi ekki duga nema í stuttan tíma, e. t. v. nokkra mánuði. Ódýrasta lausnin til að koma í veg fyrir þakleka væri sú, sem matsmenn legðu til.

Matsmenn meta viðgerðarkostnað á eftirfarandi hátt, miðað við verðlag í apríl 1992:

Þak:			
Efni	kr.	725.000	
Vinna, nýtt efni	–	434.000	
Vinna, upprif og hreinsun	–	65.000	
Akstur	–	14.000	
Gámur	–	15.000	kr. 1.253.000

Loft í borðstofu:

Efni	kr.	3.000	
Vinna	–	10.000	kr. 13.000

Blettun og málun:

Efni	kr.	12.000	
Vinna	–	45.000	kr. 57.000
Samtals			kr. 1.323.000

II.

Stefnandi skírskotar til þess, að við kaupin hafi verið ljóst, með hverjum hætti frágangur þaks var. Þak hússins sé hallalítið og áferð uretan-frauðs ekki jöfn. Þessi augljósu atriði hafi gefið stefndu sérstakt tilefni til að skoða þakið ýtarlega og hafa uppi fyrirvara vegna ástands þess. Í viðræðum aðila við kaupsamningsgerð hafi komið fram, að nauðsýnlegt væri að reisa þakið, þar sem flöt þök hefðu ekki reynst vel. Af viðbrögðum stefndu sé ljóst, að það voru áform þeirra að lyfta þakinu og hugmynd þeirra um lagfæringu við það miðuð að duga næstu 5 – 10 árin.

Stefnandi hafi málað þakið með álmálningu og umfram skyldu sett áfellur á kanta og skorstein. Með þessum hætti hafi hann talið sig hafa efnt kaupsamningsskyldu að lagfæra þakleka.

Engar kvartanir hafi borist fyrr en í maí, er gjalddagi lokagreiðslu nálgast.

Stefnandi bendir á, að matsgerð taki einnig til bílskúrspaks. Bílskúrin sé með steypu þaki, og hafi ekki komið fram í málinu, að hann lækir.

Stefnandi hafnar því, að matsgerð verði lögð til grundvallar dómkröfum. Matsgerðin feli í sér endurbætur og nýjan frágang á þaki, sem ekki hafi verið samið um.

Að því er varði lagfæringar og málun innan húss, hafi verið um galla að ræða á eigninni, sem hafi verið sýnilegir við skoðun. Stefndu eigi því ekki rétt á að fá þá galla bættu. Um viðgerð á eldhússlofti sé kröfum hafnað, þar sem engin gögn liggi frammi til stuðnings þeirri kröfu, enda ósannað, að loft í eldhúsi hafi hrunið.

Kröfum um dráttarvexti úr hendi stefnanda frá maí 1991 er sérstaklega mótmælt, þar sem matsfjárhæð sé miðuð við verðlag í maí 1992.

Stefndu styðja sýknukröfu sína í aðalsök og gagnkröfu sína þeim rökum, að skv. kaupsamningi aðila hafi stefnanda borið skylda til að lagfæra þakleka. Það hafi hann ekki gert, og þurfi því stefndu að ráðast í framkvæmd, að fjárhæð 1.323.000 kr. að mati dómkvaddra matsmanna, til að koma í veg fyrir þakleka.

Krafist er dráttarvaxta af matsfjárhæð frá 3. maí 1991, þar sem krafa og gagnkrafa eru þá þegar orðnar til. Afsal hafi átt að gefa út 3. maí 1991, en þá eigi samningsaðilar að hafa átt að fullnægja skuldbindingum sínum. Í þessu sambandi benda stefndu sérstaklega á 13. gr. og 15. gr. in fine laga nr. 25/1987. Hreyfa megi þeim rökum varðandi vaxtakröfu, að matsfjárhæð sé á verðlagi í apríl 1992, en kostnaður 9. maí 1991 hafi verið til muna lægri. Þau rök eigi þó ekki við, þar sem óverulegar kostnaðarhækkanir hafi orðið á þessum tíma. Byggingarvísitala í apríl 1992 hafi verið 187,2 stig, en í maí 1991 181,6 stig. Ef matsfjárhæð væri reiknuð niður til verðlags byggingarvísitölu, væri hún 1.283.423 kr., sem er hærri fjárhæð en greiðsla sú, sem átti að greiða skv. kaupsamningi.

Dómurinn fór á vettvang á samt lögmönnum aðila og stefnda Þorsteini og skoðaði aðstæður að Sunnuflöt 26, Garðakaupstað.

III.

Svo sem mál þetta er lagt fyrir og flutt, þykir eðlilegt að fjalla um báðar sakir jafnhliða og í samfelldu máli og draga úrslit saman í lokaniður-

stöðu. Í samræmi við það verður ákvörðun um málskostnað í einu lagi fyrir báðar sakir.

Fram hefur komið í málinu, að lekamerki sáust í eldhúsi og borðstofu, er húsið var skoðað. Sonur Jósafats Hinrikssonar, forsvarsmanns aðalstefnanda, sýndi húsið í umboði aðalstefnanda. Hann leyndi engu um þakleka og skýrði aðalstefndu frá, að hann hefði sett uretan-frauð á þakið fyrir u. þ. b. fimm árum, sem þyrfti að mála reglulega á 2 – 3 ára fresti með sérstakri málningu. Það hafi verið trassað, og því væri farið að leka. Lofaði hann úrbótum, og var áréttað við kaupsamningsgerð, að „seljandi skuldbindur sig til að lagfæra þakleka“.

Aðalstefnandi taldi sig hafa komist fyrir þakleka með yfirmálun, en í ljós kom, að sú viðgerð hélt ekki.

Pá hefur einnig komið fram, að stefnda Þorsteini var kunnugt um, að lekavandamál er algengt á flötum þökum. Hann hafði ótrú á flötum þökum og hugðist reisa þakið, er efni leyfðu, en ætlaðist til, að viðgerð aðalstefnanda dygði næstu 5 – 10 ár. Ákvæðið um, að seljandi gerði við þakleka, var sett inn í kaupsamning að ósk aðalstefndu.

Enda þótt dómurinn sé um það sammála matsmönnum og sérfræðingi Rannsóknastofnunar byggingariðnaðarins, að vonlaust sé að gera við þakið á þann hátt, er aðalstefnandi ætlaði sér, þykir samt sem áður rétt, þegar öll atvik eru metin, sem voru undanfari kaupsamningsgerðar, að skýra áður-nefnt samningsákvæði rúmt, en ekki eftir orðanna hljóðan. Þykir því ekki unnt að fallast á kröfur aðalstefndu að fullu, því að matsgerð gerir ráð fyrir nýju, vönduðu þaki.

Óumdeilt er í málinu, að bílskúrþak, sem er steinsteyp, lekur ekki. Verða því kröfur aðalstefndu um endurbætur á því ekki teknar til greina.

Aðalstefndu þykja ekki hafa sýnt tómlæti við að halda uppi kröfum sín-um á hendur aðalstefnanda, og verður því fallist á með aðalstefndu, að aðalstefnandi sé skaðabótaskyldur vegna leka á þaki íbúðarhússins.

Með tilliti til þess, sem að framan segir, og allra atvika þykja bætur hæfi-lega ákveðnar 600.000 kr. til handa aðalstefndu.

Aðilar deila um vexti. Rétt þykir, að skaðabótakrafa aðalstefndu beri dráttarvexti frá dagsetningu matsgerðar í samræmi við 15. gr. laga nr. 25/1987 og dómvenju.

Niðurstaða málsins verður því sú, að aðalstefndu verða dæmd til greiðslu á eftirstöðvum kaupverðs, 1.109.458 kr., með vöxtum, eins og krafist er í stefnu í aðalsök.

Gagnkröfur aðalstefndu verða teknar til greina, að fjárhæð 600.000 kr., og greiði aðalstefnandi dráttarvexti af þeirri fjárhæð frá 1. júní 1992 til greiðsludags.

Aðalstefndu er heimilt að skuldajafna tildæmdum gagnkröfum við aðalkröfur aðalstefnanda í aðalsök.

Eftir þessum úrslitum verður aðalstefnandi dæmdur til að greiða 110.000 kr. í málskostnað auk 143.372 kr. vegna matskostnaðar. Aðalstefnandi greiði jafnframt 24.750 kr. í virðisaukaskatt af málskostnaði. Vextir af málskostnaði greiðist eins og í dómsorði greinir.

Gunnar Aðalsteinsson héraðsdómari, Ármann Jóhannsson byggingaverkfræðingur og Sveinn Karlsson byggingatæknifræðingur kveða upp dóm þennan.

D ó m s o r ð:

Aðalstefndu, Þorsteinn Kr. Sigurðsson og Benedikta Haukdal, greiði aðalstefnanda, J. Hinrikssyni hf., 1.109.458 kr. með 23% ársvöxtum frá 3. maí 1991 til 1. júlí s. á., með 27% ársvöxtum frá þeim degi til 1. september s. á., með 30% ársvöxtum frá þeim degi til 1. nóvember s. á., með 27% ársvöxtum frá þeim degi til 1. desember s. á., með 25% ársvöxtum frá þeim degi til 14. janúar 1992, en með dráttarvöxtum skv. III. kafla laga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags. Heimilt er að höfuðstólsfæra vexti, í fyrsta sinn 3. maí 1992.

Aðalstefnandi, J. Hinriksson hf., greiði aðalstefndu, Þorsteini og Benediktu, gagnkröfur að fjárhæð 600.000 kr. með dráttarvöxtum skv. III. kafla laga nr. 25/1987 frá 1. júní 1992 til greiðsludags.

Aðalstefndu er heimilt að skuldajafna tildæmdum gagnkröfum við aðalkröfu aðalstefnanda.

Aðalstefnandi greiði aðalstefndu 278.122 kr. í málskostnað, þ. m. t. virðisaukaskatt. Málskostnaðarfjárhæð án virðisaukaskatts beri dráttarvexti skv. III. kafla laga nr. 25/1987 að liðnum 15 dögum eftir dómsuppsögu og til greiðsludags.
